

É r i c B r a n c a

Nu vreau război!

Interviurile uitate ale lui Hitler (1923–1940)

Traducere din limba franceză de Alina Pavelescu

Prefață de Mioara Anton

CORINT
ISTORIE
—2022—

1.

„Evreul este distrugător prin natura sa”

Interviu cu George Viereck
*The American Monthly*¹, octombrie 1923

Când jurnalistul american George Viereck îl întâlnește pe Hitler, prin intermediul lui Ernst Hanfstaengl, în cursul lunii septembrie 1923, pentru a realiza primul interviu publicat vreodată cu șeful Partidului Nazist, cadrul nu este nici sediul münchenez al NSDAP, nici vreo berărie, ci domiciliul privat al contraamiralului Vollerthun, un apropiat al marelui amiral von Tirpitz². Detaliul spune multe despre contactele la vârf deja stabilite de

¹ Creat în 1914 de către George Viereck, *The American Monthly* se adresa, așa cum o indica și numele, cetățenilor americani de origine germană care își doreau să păstreze legăturile cu țara lor de origine. După interzicerea hebdomadarului *Fatherland* în 1917 (vezi p. 40), Viereck a evitat cu greu aceeași soartă și pentru *American Monthly*, însă acesta n-a reușit niciodată să depășească câteva zeci de mii de exemplare lunare. Jurnalul și-a încetat apariția în 1933, anul în care Hitler a ajuns la putere.

² În iunie 1923, Waldemar Vollerthun i l-a prezentat pe Hitler fostului șef al flotei imperiale cu intenția de a-l înrola în serviciul unei candidaturi a lui Tirpitz la alegerile prezidențiale din 1925. Afacerea se va întinde pe o perioadă mai lungă, iar Tirpitz i se va alătura lui Hindenburg, fără a rupe legătura cu Hitler, pe care l-a revăzut de mai multe ori până la moartea sa, în 1930.

viitorul dictator, la trei ani după lansarea organizației sale. Din punct de vedere economic, Germania era îngenunchiată. Chiar și în mediile favorabile Republicii de la Weimar, se vorbea despre anul 1923 ca despre „anul inuman”, cel care, început cu ocuparea Ruhrului, a cunoscut explozia inflației până în punctul în care o pâine ajunsese să coste 1 milion de mărci. Pauperizarea și umilința națională mergeau mână în mână, toate ingredientele erau reunite, potrivit gândirii lui Hitler, pentru o preluare a puterii în Bavaria, ce ar fi servit ca punct de plecare pentru un „marș asupra Berlinului”, analog Marșului asupra Romei care, cu un an înainte, îi adusese puterea lui Mussolini. După câteva săptămâni, la 9 noiembrie, a avut loc puciul ratat de la berărie, care îl va trimite pe Hitler în închisoare pentru nouă luni.

Are el deja în cap „soluția finală”? Când Viereck abordează cu el chestiunea evreiască, termenii lui sunt de o violență fără precedent, dar nu vorbește decât despre izolarea lor de restul populației, privându-i pur și simplu de cetățenia germană. Și, fiindcă știe cât de importantă este Biblia pentru americani, nu ezită să citeze din Matei (V, 29) pentru a-și justifica programul de profilaxie rasială: „Dacă ochiul tău drept te împinge să păcătuiești, scoate-l...”.

Viereck: De ce vă numiți „național-socialist”, deși programul dumneavoastră pare a fi mai mult antiteza a ceea ce se numește în mod obișnuit „socialism”?

Hitler: Socialismul este știința care constă în a gestiona binele comun. Comunismul nu este socialism. Marxismul, încă și mai puțin. Marxiștii au uzurpat adjectivul socialist și i-au denaturat semnificația. Eu doresc să lucrez pentru a îndepărta socialismul de socialiști și pentru a readuce termenul la adevăratul lui sens.

Socialismul este o veche tradiție ariană și germanică. Strămoșii noștri stăpâneau pământuri în indiviziune și cultivau

ideea binelui comun. Dar marxismul nu are niciun drept să se definească drept socialist, căci socialismul, contrar marxismului, nu este ostil proprietății private, nici nu impune negarea personalității. Socialismul nostru, spre deosebire de marxism, este patriotic. Am fi putut să ne numim partid liberal. Am ales să ne numim național-socialiști fiindcă nu suntem internaționaliști. Socialismul nostru este național. Dacă noi cerem ca Statul să răspundă revendicărilor juste ale claselor muncitoare, o facem în primul rând pe o solidă bază rasială. Rasa și Statul sunt, pentru noi, sinonime.

Viereck: *Care sunt principalele puncte ale platformei dumneavoastră?*

Hitler: Credem, înainte de toate, în principiul unei minți sănătoase într-un corp sănătos. Corpul politic nu poate fi sănătos decât dacă spiritul public este sănătos.

Viereck: *Și Mussolini mi-a spus exact același lucru...*

Hitler [fața i se luminează]: Cocioabele sunt responsabile pentru 90% din depravarea umană, restul se datorează alcoolului. Cineva care nu are o sănătate bună este copt pentru marxism. Omul știe să recunoască valoarea personalității. Luptăm cu prioritate împotriva forțelor care împing poporul nostru către nefericire și degenerescență. Bavaria este încă relativ sănătoasă, fiindcă nu este în totalitate industrializată. Problema este că Germania, în ansamblul său, împreună cu Bavaria sunt condamnate la o industrializare intensivă din cauza teritoriului nostru restrâns. Dacă vrem să salvăm Germania, trebuie să facem în așa fel încât țărani să poată rămâne credincioși pământurilor lor. Dar, pentru aceasta, ei au nevoie să dispună de spațiul necesar ca să respire și să lucreze.

Viereck: *Și unde veți găsi acest spațiu?*

Hitler: Trebuie să ne păstrăm coloniile și să ne extindem spre Est. A fost o vreme când ne-am fi putut înțelege cu Anglia

pentru a împărți cu ea dominația teritoriilor de peste mări. Azi, doar către est ne mai putem orienta energiile încătușate. Baltica este un lac german.

Viereck: *Nu este posibil pentru Germania să recucerească lumea economic, iar nu prin expansiune teritorială?*

Hitler [scutură energic din cap]: Imperialismul economic, precum imperialismul militar, ține de puterea aflată la baza lui. Nu există dinamism comercial la scară mare fără o putere politică importantă în lume. Poporul nostru n-a învățat niciodată să gândească în astfel de termeni. De altfel, Germania nu se poate redresa economic și renaște teritorial atâta vreme cât nu recuperează ce a pierdut, atâta vreme cât nu se regăsește pe ea însăși. Suntem în situația unui om a cărui casă a fost transformată în cenușă. Trebuie să-și așeze mai întâi un acoperiș deasupra capului înainte să se lanseze în proiecte mai ambițioase. Or, abia ne-am construit un adăpost de urgență ca să ne apere de ploaie și iată-ne confrunțați cu o cădere de grindină! Mai rău: cu o furtună de calamități naționale, morale și economice...

Corupția sistemului partidelor, de care suferim, nu este decât un simptom al acestui dezastru. Majoritățile care se succed pe firul evenimentelor nu fac decât să deschidă porțile bolșevismului. Pentru mine, sistemul parlamentar este o mașinărie infernală. El deschide ușa bolșevismului, cea mai mare amenințare ce apasă asupra Germaniei. Să termini cu bolșevismul înseamnă să redai puterea celor 70 de milioane de oameni. Tratatul de la Versailles și bolșevismul sunt cele două capete ale aceluiași monstru. Trebuie să-l decapităm dintr-o singură mișcare!

Viereck: *Spre deosebire de unii militari germani, dumnea-voastră nu sunteți favorabil unei alianțe cu Rusia sovietică?*

Hitler: Atâta vreme cât combinațiile politice fac imposibilă constituirea unui front german unit, orice definire a unei

politici clare este la fel de imposibilă. Nu văd în politica noastră decât zigzaguri, compromisuri și concesii. Tot ce ar putea fi constructiv este anihilat de tirania numărului...

Viereck: *Și Franța? Să presupunem că va decreta noi sancțiuni împotriva Germaniei. A invadat deja Ruhrul, poate să o ia de la capăt...*

Hitler: Când spiritul național este intact, prea puțin contează numărul de kilometri pătrați ocupați! 10 milioane de germani liberi, gata să moară pentru supraviețuirea patriei lor, sunt mai importanți decât 50 de milioane a căror voință lipsește și a căror puritate rasială este metodic infectată de străini. Vrem o Germanie Mare primitoare pentru fiii săi. Dar salvarea noastră poate veni de la o minoritate. Chiar dacă nu ne rămân decât zece acri de pământ, dar pentru acești zece acri suntem gata să ne dăm viețile, ei vor fi matricea regenerării noastre. Muncitorii noștri au două inimi: una este germană, cealaltă este marxistă. Trebuie s-o trezim pe cea germană. Trebuie să extirpăm cancerul marxismului. Marxismul și germanismul sunt antitetice.

Viereck: *Și ce vreți să faceți cu evreii?*

Hitler: Evreul este distrugător prin natura lui. Ideea unei existențe naționale autonome îi este străină. Prezența lui într-un stat modern este un ferment de descompunere. Va trebui deci să fie lipsiți de drepturile lor. Faptul de a fi născut în Germania nu este deloc o condiție suficientă pentru a fi cetățean. Evreii nu sunt germani. Sunt ca un corp străin în poporul nostru și se manifestă ca atare. Mă uit la evrei așa cum mă uit la japonezi. Sunt două popoare foarte vechi, care au culturi foarte vechi. Și totuși puteți înțelege că japonezii nu au acces la cetățenia germană! Rasele amestecate nu au vitalitate. De aceea vom interzice căsătoriile mixte. Această confruntare între evrei și arieni este esențială. Rasele amestecate dispar. Roma s-a prăbușit

când a încetat să mai fie o comunitate omogenă. Așa cum sifiliticii și alcoolicii trebuie izolați și interziși de la reproducere, așa nici evreii nu trebuie să se amestece cu germanii. Pentru a se impune, evreii au transformat slăbiciunea în virtute. Au inventat un fals umanitarism care să facă din inapt egalul celui apt. Acest umanitarism corupt este cea mai diabolică invenție produsă vreodată de spiritul omenesc. Vreau să îi izolez pe criminali așa cum izolezi orice persoană infectată. Unul singur îi poate contamina pe mulți. Biblia spune: „Dacă ochiul tău drept te împinge să păcătuiești, scoate-l”. Prezervarea unei națiuni este mai importantă decât aceea a elementelor sale degenerate. Aceasta este, pentru mine, esența adevăratei umanități. În statul german pe care vreau să-l creez, nu va fi loc nici pentru străini, nici pentru paraziți, nici pentru cămătari, speculanți sau neproductivi!

2.

„Ați greșit adresa”

Răspunsurile scrise ale lui Adolf Hitler
la propunerile de reformă a Tratatului
de la Versailles, prezentate de Gustave Hervé
*Der Völkischer Beobachter*¹, 15 și 26 octombrie 1930

Deși nu este vorba de un interviu propriu-zis, răspunsurile scrise, întocmite de Hitler la propunerile de reformă a Tratatului de la Versailles și trimise de Gustave Hervé, merită a fi publicate din două motive. În primul rând, fiindcă sunt primele adrese formal unui jurnalist francez; în al doilea rând, mai ales, fiindcă diferența de ton dintre primul comunicat de presă, dictat de Hitler, și cel de-al doilea text, mult mai dezvoltat, datorat intervenției lui Ernst Hanfstaengl, arată disprețul spontan al lui Hitler față de Franța. Un dispreț pe care acesta se va strădui să-l

¹ Organ oficial al Partidului Nazist, creat în 1920, *Der Völkischer Beobachter* („Observatorul poporului”) era echivalentul publicației *Pravda* („Adevărul”) sovietice. Interzis între 1923 și 1925 (ca urmare a puciului de la München), ajunsese la 400 000 de exemplare la sfârșitul anilor '20 și va depăși 2 milioane după venirea lui Hitler la putere... care va coincide cu interzicerea majorității cotidianelor.

*facă uitat atunci când, începând cu 1933, va trebui să convingă
opinia publică franceză de intențiile sale pacifiste...*

Comunicatul de presă din 15 octombrie 1930

Sugestiile domnului Hervé sunt foarte îmbucurătoare, dar telegrama a fost trimisă la o adresă greșită. În primul rând guvernul francez, iar apoi America ar trebui să ia poziție față de aceste sugestii. Nu există, în Germania, niciun om cu mintea întreagă care să considere drept satisfăcătoare relațiile existente în acest moment între Franța și Germania. Dar faptul că Germania, încrezătoare în asigurările ce i s-au dat, s-a dezarmat¹, arată că ea a fost victima unei manevre pentru care nu se găsește niciun precedent, cel puțin în istoria recentă.

De ce ar trebui să se încheie o alianță militară franco-germană?

Împotriva cui ar fi îndreptată această alianță militară?

Dacă Franța are intenția să-și modifice atitudinea față de Germania, nu se înțelege foarte bine care ar fi scopurile unei alianțe militare între cele două națiuni, dacă nu s-ar subînțelege că ea ar avea o dimensiune agresivă împotriva altor națiuni europene. Sunt în măsură să asigur într-o manieră extrem de formală că mișcarea pe care o reprezint n-are intenția de a întinde mâna către o manevră care pare a avea drept obiectiv împiedicarea realizării unui echilibru de forțe indispensabil pentru menținerea păcii în Europa.

¹ Contrar a ceea ce sugerează Hitler, Germania nu s-a „dezarmat” în virtutea unei negocieri oarecare, ci în termenii armistițiului din 1918, confirmat de Tratatul de Pace de la Versailles, care i-a redus forțele armate la 100 000 de oameni.

Mișcarea național-socialistă, în care tânăra Germanie se regăsește, are, dimpotrivă, intenția de a trăi în relații amicale cu celelalte națiuni europene și nu dorește cu niciun chip alianțe militare. Cea pe care o propune domnul Gustave Hervé este contrară doctrinei mele, precum și spiritului și statutului acelei instituții pe care o numim Societatea Națiunilor și care are drept misiune să apere lumea împotriva forței. Dacă noua alianță militară pe care o propune domnul Gustave Hervé ar fi acceptată, aceasta ar însemna că Franța nu mai crede în Societatea Națiunilor și în activitatea acesteia. Consideră oare guvernul francez că încheierea unei asemenea convenții militare este în acord cu spiritul Pactului Kellogg¹? De fapt, aceasta înseamnă că se distanțează de acel pact sau că nu îl consideră asigurător.

În concluzie, mi se pare mult mai puțin important dacă Germania își reia înarmarea decât dacă Franța și-o diminuează

¹ Secretar de stat al Statelor Unite între 1925 și 1929, Frank Kellogg a fost, împreună cu Aristide Briand, omologul său francez la Afacerile Externe, la originea Pactului Briand-Kellogg, semnat cu mare pompă la 27 august 1928, la Paris. Destinat să „scoată războiul în afara legii”, acest pact a fost ratificat de parlamentele Franței, Statelor Unite, Germaniei, Regatului Unit, Italiei și Japoniei, apoi extins la Belgia, Polonia și Cehoslovacia, precum și la dominiile britanice (Australia, Canada, Noua Zeelandă, Africa de Sud) și India. Simbol al pacifismului abstract ce domnea pe atunci în cancelarii, acest pact nu prevedea nicio sancțiune împotriva statului care l-ar fi violat. Printre alte efecte perverse, l-a avut și pe acela de a favoriza declanșarea operațiunilor militare... fără declarație de război! Așa s-a întâmplat cu ocazia invaziei japoneze în Manciuria, în 1931, a intervențiilor americane care s-au înmulțit, începând cu 1932, în America Centrală (în special în El Salvador), a invaziei italiene în Abisinia, în 1935, dar și, mai ales, a invaziei germane în Polonia, în septembrie 1939, apoi cu ocazia invaziei sovietice în Finlanda, două luni mai târziu...

pe a sa. Dacă Franța se raliază acestei măsuri, tensiunea europeană va scădea imediat și se va instala o liniște generală.

Răspunsul din 26 octombrie 1930

Omul politic francez Gustave Hervé, inspirat de magnifica idee de a repara nedreptățile și de a șterge neînțelegerile, a formulat propuneri cu privire la o înțelegere între Germania și Franța și le-a adus în discuția publică. Rugat telegrafic de Arnold Rechberg, la cererea lui Gustave Hervé, să iau poziție față de aceste propuneri, în calitatea mea de șef al mișcării național-socialiste, trebuie, chiar la începutul declarațiilor mele, să întâmpin cu bucurie o judecată devenită mai echitabilă pentru poporul nostru, provenită de la un francez participant la viața publică a țării sale. Cred, în plus, că nu există nimeni în Germania care să nu aprobe din toată inima această încercare onestă de a îmbunătăți relațiile dintre Franța și Germania. Sentimentele mele mă constrâng să fiu de aceeași părere. Dacă formulez în cele ce vor urma, anumite îndoieli, trebuie remarcat că ele nu provin decât din bunul-simț, din numeroasele și dureroasele experiențe pe care Germania le-a avut și că, printr-un examen atent, doresc să previn viitoarele deziluzii.

Ca șef al mișcării național-socialiste, iată, așadar, ce declar ca răspuns la inspiratele propuneri ale lui Gustave Hervé:

1) Telegrama primită prin intermediul domnului Arnold Rechberg este, după părerea mea, expediată la o adresă greșită. Mi se pare că a afla cum privește Germania încercarea unor particulari de a îmbunătăți relațiile sale cu Franța este mai puțin important atâta vreme cât guvernul francez însuși și, mai ales, celelalte națiuni, în frunte cu America, nu au luat poziție în această chestiune.

De 12 ani, Germania nu este guvernată de oameni care refuză orice reconciliere cu Franța, ci de oameni gata să plătească orice preț pentru a o obține. Rezultatele acestor eforturi au fost, până în prezent, negative, dacă, firește, nu considerăm ca pozitive distrugerea industriei germane, mizeria poporului german, această dezagregare politică atât de avansată, încât milioane de oameni cred că bolșevismul ar fi o alternativă suportabilă la situația în care trăiesc azi.

Nu există în Germania nici măcar un om de bun-simț care să fie satisfăcut de relațiile pe care le avem azi cu Franța. Dar acceptând dezarmarea unilaterală, plină de încredere în asigurările pe care le primise, Germania a devenit victima fără apărare a celor mai crude tratamente la care a fost supus un popor în istoria contemporană.

Dacă unii cetățeni ai națiunii care ne oprimă, anume națiunea franceză, elaborează propuneri ce pot face să evolueze această situație, guvernul francez este cel care ar trebui să se exprime primul asupra lor.

2) Gustave Hervé dorește să iau poziție pe tema unor propuneri care ar duce la încheierea unei alianțe militare franco-germane. Aceasta ar fi, așadar, deopotrivă condiția și obiectivul noii antante. În calitatea mea de șef al celui mai mare partid german, trebuie să pun acum două întrebări:

1. De ce ar trebui să încheiem o antantă militară?
2. Împotriva cui va fi ea îndreptată?

Poporul german are intenția serioasă de a trăi în pace și prietenie cu toate națiunile civilizate și cu toate puterile. Această pace a lumii civilizate este astăzi infinit mai amenințată de atitudinea Franței față de Germania. Dar, dacă Franța intenționează să-și schimbe atitudinea, nu înțeleg ce rost ar mai avea atunci o antantă militară între cele două națiuni, exceptând cazul în care ar exista o idee oarecare de a ataca alte națiuni europene.

Apreciez că menținerea păcii în Europa va fi asigurată în momentul în care Franța și Germania vor reuși să încheie o înțelegere bazată pe egalitatea reciprocă a drepturilor lor naturale.

Vă pot asigura în modul cel mai sigur că mișcarea al cărei reprezentant sunt nu are intenția de a-și da concursul la nicio acțiune care, împiedicând stabilirea unui just echilibru de forțe, ar pune în pericol pacea în Europa.

Tânăra Germanie pe care o conduc și care își găsește expresia în mișcarea național-socialistă are dorința cea mai vie de a se înțelege amical cu celelalte națiuni, dar nu și pe aceea a unei alianțe militare. Antanta militară propusă de Gustave Hervé este, după părerea mea, contrară spiritului și statutelor instituției care, sub numele de Societatea Națiunilor, are menirea de a elibera lumea de nedreptate și de violență.

Noua convenție europeană propusă de Gustave Hervé semnifică oare că Franța nu mai crede în SN, nici în eficacitatea acesteia? Consideră guvernul francez semnarea unei astfel de convenții ca fiind compatibilă cu criteriile Pactului Kellogg sau se consideră acum la Paris că acest pact nu mai este satisfăcător?

Gustave Hervé propune, în cazul în care această antantă militară franco-germană s-ar încheia, ca Germania să se echi-peze până la nivelul de înarmare francez, ceea ce demonstrează voința țării sale de a renunța la orice superioritate militară, cel puțin pe continent. Or, admițând că Franța ar accepta această egalitate, mie mi se pare mai important ca Franța să se dezarmeze, mai degrabă decât ca Germania să se înarmeze.

Franța poate, dacă vrea, să disipeze rapid acest coșmar și să readucă peste tot calmul, procedând la propria dezarmare. Dacă, în loc de a se reînarma într-un chip atât de înspăimântător, Franța și-ar aplica ei înseși restricționarea propriilor capacități militare, așa cum și-au impus alte națiuni sau

așa cum și-ar impune cu plăcere dacă nu s-ar simți amenințate de superioritatea francezilor, atunci ea ar avea de ce să fie ascultată.

Germania însăși a respectat cu scrupulozitate și a executat în întregime dezarmarea ce i-a fost impusă.

Așa cum înțeleg că toate națiunile aliate vor ca datoriile de război, pe de-o parte, și reparațiile, pe de altă parte, să rămână dependente unele de altele, simt nevoia, ca german, să repet de fiecare dată ceea ce cred: caracterul obligatoriu al datoriilor private, oricare ar fi cauza ce le-a determinat, trebuie să rămână intangibil; statutul juridic al datoriilor politice nu poate fi stabilit cu aceeași ușurință. Nu voi discuta – fiindcă nu ar servi la nimic – despre pretinsa responsabilitate exclusivă a Germaniei pentru declanșarea războiului, dar declar lumii întregi că tânăra Germanie nu are, în mod sigur, nicio responsabilitate!

Poporul german, în opinia mea, nu mai are nimic de rambursat cu privire la război. Dar și-a îndeplinit și va îndeplini mereu conștiincios și corect obligațiile comerciale private. El nu poate însă garanta în timp realizarea obligațiilor decât dacă ia sfârșit rapid regimul de coerciție politică la care este supus.

Germania, al cărei viitor îl pregătește mișcarea național-socialistă, va fi o națiune la fel de respectată ca toate celelalte și cu drepturi identice, altfel Germania se va pierde devenind bolșevică.

Cât despre celelalte puncte propuse spre discuție de Gustave Hervé, doar Franța singură, adică doar guvernul francez singur trebuie să se pronunțe asupra lor, căci se înțelege de la sine că oricare german ar putea, din punctul meu de vedere, să adere la ele. Cum să nu te bucuri când un francez constată tratamentul nedrept și inuman pe care țara lui l-a rezervat Germaniei și când el apreciază că este necesar să se pună capăt acestei situații nedemne?